UCHWAŁA NR XII/269/19
RADY MIASTA KATOWICE

z dnia 26 września 2019 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi na uchwałę nr IX/183/19 Rady Miasta Katowice z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obszarze fragmentu terenu górniczego Giszowiec I Polskiej Grupy Górniczej S.A. KWK "Murcki Staszic" obejmującego obszar położony w rejonie ulic Pszczyńskiej i Górniczego Stanu w Katowicach

Na podstawie art. 18 ust. 1, w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U z 2019r., poz. 506 i 1309) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U z 2018r., poz. 1303 z późn. zm.)

Rada Miasta Katowice
uchwala:

§ 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Wawel Development Sp. z o.o. z dnia 29 września 2017 r. na uchwałę nr XLVII/961/09 Rady Miasta Katowice z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obszarze fragmentu terenu górniczego Giszowiec I Polskiej Grupy Górniczej S.A. KWK "Murcki Staszic" obejmującego obszar położony w rejonie ulic Pszczyńskiej i Górniczego Stanu w Katowicach.

§ 2. Prawne i faktyczne argumenty odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Katowice

Maciej Biskupski

Uzasadnienie

Spółka Wawel Development Sp. z o.o., złożyła na podstawie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U z 2019r., poz. 506 i 1309) skargę z dnia 7 sierpnia 2019r. (wypływ do Urzędu Miasta Katowice: 09 sierpnia 2019r.) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach na uchwałę Rady Miasta Katowice nr IX/183/19 Rady Miasta Katowice z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w obszarze fragmentu terenu górniczego Giszowiec I Polskiej Grupy Górniczej S.A. KWK "Murcki Staszic obejmującego obszar położony w rejonie ulic Pszczyńskiej i Górniczego Stanu w Katowicach, opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego nr 5068 z dnia 27 czerwca 2019r.

Na podstawie art. 54 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2018 r., poz. 1302 z późn. zm.) skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego zaniechanie lub działanie jest przedmiotem skargi.

Zgodnie z przyjętą praktyką, potwierdzoną w ustalonej linii orzeczniczej judykatury, skargę wraz z dokumentacją przekazano w terminie wczesniejszym celem dochowania ustalonego ustawą terminu, następnie dla zachowania norm ww. przepisu prawa sporządza się projekt uchwały w tej sprawie.

Zarzuty Pełnomocnika Skarżącej skupiają się wokół zagadnień sposobu rozpatrzenia uwag złożonych do wyłożonego do publicznego wglądu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz zakresu realizacji władztwa planistycznego gminy poprzez ustalenia regulujące a w szczególności ograniczające sposób wykonania prawa własności nieruchomości stanowiącej aktualnie własność Skarżącej spółki.

W kwestii sposobu rozpatrzenia uwag i wskazywanego naruszenia art. 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym podkreślić należy, że pełnomocnik Skarżącej dokonuje nieprawidłowego odczytu zapisów studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego myląc określenie kierunków zmian w sposobie zagospodarowania terenu z oznaczeniami wskazującymi dodatkowo, szczególny charakter działań, które mają być podejmowane w ramach realizacji określonego kierunku przewidzianego w Studium.

Brak jest podstaw, w tym podstawy prawnej, aby za zasadne uznać twierdzenie Pełnomocnika Skarżącej, że w dokumencie Studium kwestię kierunku zmian w sposobie zagospodarowania terenu pozostawiono swobodnej decyzji władającego terenem w zakresie jego zamierzeń inwestycyjnych. Taki zapis byłby sprzeczny z obowiązującym prawem w szczególności art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Dodatkowo Pełnomocnik skarżącego nie wspomina, że wnioskiem wynikającym wprost z takiego rozumienia zapisów obowiązującego Studium byłaby niemożność ustalenia stopnia zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z zapisami Studium. Przedstawiana przez Pełnomocnika skarżącej Spółki interpretacja zapisów Studium narusza zatem treść art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Mając powyższe na względzie skonstatować należy, że argumentacja przedstawiana przez Pełnomocnika Skarżącej celem uzasadnienia jest wewnętrznie sprzeczna ponieważ nie można uznać, że plan miejscowy w wyniku rozpatrzenia uwag jest sprzeczny ze studium, które w ocenie Skarżącej i jej pełnomocnika nie zawiera zapisów określających kierunek zmian w zagospodarowaniu. Przywołać ponownie wypada, że powyższe może wynikać z błędnego odczytu Studium, którego dokonał Pełnomocnik Skarżącej. Obszar wskazywany przez Pełnomocnika Skarżącej oznaczono w Studium jako kierunek zmian w strukturze przestrzennej oraz w przeznaczeniu terenu jako UP – obszary zabudowy usługowo-produkcyjnej, w tym obszarze dodatkowo wyznaczono strefę obszaru szczególnej polityki przestrzennej oznaczona symbolem RK – obszary wymagające rekultywacji. Wynika to wprost także z legendy rysunku Studium stanowiącego część załącznika graficznego uchwały Rady Miasta. Wyraźnie wskazano w rozpatrzeniu uwag: „w żadnym miejscu w studium w ramach obszaru T.7/UP3 nie dopuszcza możliwości określenia w planie miejscowym przeznaczenia na potrzeby zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej” – to jest zgodne z prawdą, z tym tylko że Pełnomocnik Skarżącej źle dokonał odczytu Studium.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zarzut sformułowany przez Pełnomocnika Skarżącej faktycznie nie dotyczy ustaleń planu ale sposobu rozpatrzenia uwag, te natomiast nie mogą być samodzielnie przedmiotem postępowania ani w trybie postępowania administracyjnego albo sądowo-administracyjnego.

Zgodnie z art. 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, rozstrzygnięcia wójta (burmistrza, prezydenta miasta) o nieuwzględnieniu uwag dotyczących projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie podlegają zaskarżeniu ani w administracyjnym toku instancyjnym (gdyż rozstrzygnięcia tego organu nie są decyzją administracyjną, a przybierają formę – jak już wskazano – czynności materialno-technicznej), ani do sądu administracyjnego.

Zakaz nie eliminuje w zupełności możliwości objęcia rozstrzygnięcia prezydenta miasta kontrolą sądową. Jak stanowi Naczelny Sąd Administracyjny rozstrzygnięcie prezydenta miasta o nieuwzględnieniu uwag wniesionych do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego może stanowić przedmiot kontroli dokonywanej przez sąd administracyjny jedynie w ramach oceny legalności uchwały w przedmiocie uchwalenia danego aktu planistycznego, zaskarżalnej w trybie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. Poz. 594). Tym samym sąd dopuścił, w określonych uwarunkowaniach, pośrednią zaskarżalność tych rozstrzygnięć (wyrok NSA z dnia 3 grudnia 2013 r., II OSK 2891/13, LEX nr 1405137).

Pełnomocnik Skarżącej zatem w sposób pośredni stara się wykazać naruszenie interesu prawnego Skarżącej, ten zaś winien być bezpośredni i chroniony prawem aby skutecznym mogło być skorzystanie z dyspozycji art. 101 ustawy o samorządzie gminnym albowiem prawo do zaskarżenia uchwał na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym przysługuje tym podmiotom, które wykażą się konkretnym, indywidualnym oraz aktualnym interesem prawnym wynikającym z określonej normy prawa materialnego i wskażą okoliczności świadczące o tym, że interes ten został naruszony kwestionowanym aktem. W przypadku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zasadniczo podmiotami legitymowanymi do jego zaskarżenia są właściciele nieruchomości położonych na terenie objętym planem. Jednak Skarżąca nie wykazuje w piśmie z dnia 07 sierpnia 2019 r. skonkretyzowanego naruszenia przepisu prawa stanowiącego gwarancje jej uprawnienia bądź interesu prawnego, wynikającego z przedmiotowej uchwały podjętej przez Radę Miasta Katowice. Skuteczne złożenie skargi wymaga natomiast od skarżącego nie tylko wykazania istnienia własnego interesu prawnego ale również wykazania jego naruszenia. Przy czym interes ten winien być bezpośredni i realny, aktualny, a nie przyszły, hipotetyczny lub ewentualny. Wynikający z przepisu prawa materialnego.

Ponadto Pełnomocnik posługuje się sformułowaniami, które nie mają uzasadnienia w porządku prawnym określając zakres prawa użytkownika wieczystego do władania nieruchomością jako swoboda inwestowania, która w oczywisty sposób jest przecież ograniczana przepisami prawa powszechnie obowiązującego np. w kontekście uwarunkowań środowiskowych.

Pełnomocnik Skarżącej wywodzi w ten sposób zarzut przekroczenia władztwa planistycznego poprzez nadmierną ingerencję w prawo rzeczowe do nieruchomości.

Pomija przy tym fakt, ze nieruchomość, którą obecnie włada była przedmiotem korespondencji pomiędzy organem sporządzającym dokumenty planistyczne zarówno Studium jak i planu miejscowego, a także postępowań administracyjnych, w których wyraźnie wskazywano na uwarunkowania przestrzenne oraz środowiskowe wynikające z sąsiedztwa zakładu górniczego m.in. zapylenie, hałas. Nieruchomość Skarżącej sąsiaduje z terenami wykorzystywanymi dla celów działalności zakładu górniczego, w jednym obszarze Studium ustalającym kierunki przeznaczenia. Ingerencja w ustalone kierunki zmian w przeznaczeniu terenu implikowałaby przyjęcie rozszerzającej interpretacji interesu prawnego Skarżącej wobec nieruchomości nie pozostających w jej władaniu. Przedmiotowy problem prawny rozstrzygnął już Wojewódzki Sad Administracyjny w Gliwicach w sprawie o sygn. akt II SA/Gl 547/17 (wyrok z dnia 07 sierpnia 2017r.).

W związku z powyższym, zasadnym jest przekazanie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wraz z odpowiedzią wnoszącą jednocześnie oddalenie skargi.